

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ ՈՒ ԱԲԵՂԱՆ

Հայ պատանհի մը ուխտած էր ըլլալ՝
Տիպար կղեր մը Տիրոջ նուիրեալ.
Առանց ամօթոյ հովի քաջարի,
Ամէն մարդու հետ խոնարհ ու բարի:
Վերջապէս ուխտը զգեցաւ մարմին,
Դարձաւ որբուկը միաբան Ուխտին,
Աղօթքը եղաւ հացը բանաւոր,
Նշանակէտը՝ կեանքը երկնաւոր:

Առաւօտ կանուխ աքլորի կանչին,
Դուրս կ'ելլէր խուցէն սաղմոսը շուրթին:
Երկինքը կամար իր գլխուն վերեւ,
Քշոց եւ ծնծղայ՝ սաղարթ ու տերեւ:
Երկնամերձ խորան լեռը ամեհի,
Մէն մի ծառ շարժուն կենդանի սուրբի:

Առտու մը սակայն հսկումէ դարձին,
Հագի զետեղած գլուխը բարձին,
Տեսաւ վանահօր դէմքը մթամած
Պարթեւ հասակով իր դիմաց կանգնած:
— Կրնա՞ս ինձ ըսել՝ թէ ի՞նչպէս կ'անցնես,
Աստուծոյ օրը, որ տրուած է քեզ.
Ո՞ր կ'երթաս առտու, երբ դեռ կը անջենք,
Նոյնպէս գիշերը, երբ քուն կը մտնենք:

— Սրբազան, կ'ուզեմ որ չըխոտվիք,
 Եւ մեղաւորիս լսել յօժարիք.
 Կ'իմանաք մեղքս, կու տաք ինձ պատիժ,
 Արատ չեմ բերեր երբեք իմ կարգիս:
 Աստուծոյ օրը գիշեր ու ցերեկ,
 Ի՞նչպէս կ'անցնեմ՝ ունկնդիր եղէք.
 Առաւօտ կանուխ երբ խուցէս կ'ելլեմ,
 Զոյգ շուներ ունիմ՝ զանոնք կը մարզեմ.
 Յետոյ արջ մը կայ, որ պէտք է զսպեմ,
 Օձ մը թունաւոր ոտքիս տակ ճզմեմ.
 Կայ հիւանդ մը լուրջ՝ կարօտ խնամքի,
 Եւ դեռ ինչ գործեր կ'սպասեն կարգի:

Կարծես զանգին մէջ ծերուկ վանահօր,
 Ական պայթեցաւ շանթի համազօր,
 — Սա արեղայ չէ, - գոչեց գայթակղած,-
 Այլ դեւ նզովեալ գեհեհէն փախած:

— Սրբազան ափսոս, ի գուր կը պոռթկաք,
 Պարզեմ խնդիրը ասելի յստակ.
 Որսի շուները սրունքներս են,
 Կը մարզեմ զանոնք, որ լոյսէն քալեն,
 Ամեհի արջը եսըս է գոռոզ,
 Զայն պէտք է զսպեմ, երբ կու տամ քարոզ.
 Օձը լեզուս է պատուհաս կեանքի,
 Պէտք է որ ըլլայ աղբիւր բարիքի.
 Հիւանդը խեղճուկ՝ ես եմ ձեր ծառան,
 Որ միշտ պէտք ունի լուրջ հոգածութեան:

Վանահայրը լուր՝ դիտեց արեղան,
 Յուզումէն անցաւ խորունկ հիացման,
 Իր դիմաց ունէր կղեր մը տիպար.
 Անրիժ հոգի մը վերէն իջած վար,
 Զոր Աստուած միայն ստեղծել կրնար: